

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21. września 2017 roku (...)medica Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (zwana dalej spółką: (...)medica”) wystąpiła przeciwko T- (...) Spółce akcyjnej z siedzibą w W. (zwana dalej spółką: „T-mobile”) o zapłatę kwoty 15.616,14 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że dochodzi zwrotu od pozwanego kwoty 15.616,14 zł tytułem nienależytego świadczenia w związku z nieprawidłowym naliczaniem przez pozwanego opłat za połączenia międzynarodowe za pośrednictwem sieci satelitarnej G. S., podczas gdy strona powodowa nie korzystała z tej sieci, a wykonywała połączenia międzynarodowe z operatorem francuskim, zaczynające się od prefiksu +33, które zgodnie z umową miały być bezpłatne. Powód wskazał, iż w celu uniknięcia negatywnych następstw z tytułu nieuregulowania powyższej należności, polegających na dezaktywacji wszystkich telefonów powoda, które były mu niezbędne do prowadzenia działalności gospodarczej, dokonał na rzecz pozwanego zapłaty powyższej kwoty (pozew, k. 2-11).

W dniu 27. września 2017 r., wydany został w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty, sygn. akt IX GNc 6758/17, k. 149). Jego odpis został doręczony stronie pozwanej w dniu 2. listopada 2017 r. (zwrotne potwierdzenie odbioru, k. 155).

W dniu 16. listopada 2017 r. T- (...) Spółka akcyjna z siedzibą w W. złożyła sprzeciw od ww. nakazu zapłaty i zaskarżając go w całości wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na swoją rzecz od powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany zakwestionował roszczenie powoda co do zasady. Wskazał, iż na podstawie łączących strony umów powódka mogła wykonywać nielimitowane połączenia w ramach Unii Europejskiej – wskazane w umowie jako państwa znajdujące się w strefie międzynarodowej 1A. Strona pozwana wskazała, iż powyższa strefa nie obejmowała jednakże wykonywanych przez powódkę połączeń na numerację satelitarną wskazaną w strefie międzynarodowej 4 – „sieci satelitarne”, do których znajdował zastosowanie obowiązujący u pozwanego cennik (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 157-162).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 25. września 2014 r., na podstawie Zbiorczego Formularza Umów o Świadczenie Usług (...) pomiędzy (...)medica Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (Abonent) a (...) Spółką akcyjną z siedzibą w W. (Operator) doszło do zawarcia trzech umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych dla numerów (...). Spółka (...)medica oświadczyła, iż przed zawarciem umowy otrzymała i zapoznała się oraz zaakceptowała Regulamin i Cennik (okoliczności bezsporne; zbiorczy formularz umów, k. 25-28, zlecenia aktywacji kart SIM, k. 29-30).

Powyższe umowy zostały zawarte na podstawie Warunków Oferty Promocyjnej „Witamy: (...) i (...) na 24 Miesiące”, w ramach taryfy (...). Warunki powyższej oferty przewidywały nielimitowane połączenia do Unii Europejskiej (tabela 1.4). Zasady świadczenia tych usług zostały opisane w dalszych punktach oferty oraz dokumentach, które stanowiły załącznik do kontraktu głównego, m. in. w dokumencie: Warunki Oferty Promocyjnej „Minuty i SMS w UE”. Zgodnie z Warunkami Oferty Promocyjnej „Minuty i SMS w UE”, usługi roamingowe w ramach pakietu obowiązywały w strefie roamingowej 1A, obejmującej m. in. Francję (pkt 1.4.1.). Usługi międzynarodowe w ramach pakietu, dla Abonentów taryf (...) i (...), obowiązywały przy połączeniach głosowych, m. in. do Francji (pkt 1.4.4.). Dla taryfy (...) obowiązywał odrębny cennik – Cennik Usług (...) dla Taryf (...). Według cennika usługi międzynarodowe zostały podzielone na cztery strefy. W ramach taryfy (...) dla strefy międzynarodowej 1A, obejmującej kraje Unii Europejskiej oraz wybrane kraje i terytoria, każda rozpoczęta minuta połączenia wynosiła 1,59 zł netto. Z kolei dla strefy międzynarodowej 4, obejmującej sieci satelitarne, koszt każdej rozpoczętej minuty wynosił 8,80 zł netto (okoliczności bezsporne; zbiorczy

formularz umów, k. 25-28, warunki oferty promocyjnej „Witamy: (...) i (...) na 24 Miesiące”, k. 31-38, Warunki Oferty Promocyjnej „Minuty i SMS w UE”, k. 175-176, Cennik Usług (...) dla Taryf (...), k. 177-181).

W ramach zawartej umowy, połączenia w ramach taryfy (...) dla strefy międzynarodowej 1A były nielimitowane i cennik nie znajdował zastosowania (okoliczności bezsporne).

Spółka (...) -medica często wykonywała połączenia do Francji na numery telefonów: + (...), + (...), + (...), + (...). Do dnia 23. grudnia 2015 r. spółka (...) -mobile traktowała wykonywane przez Abonenta połączenia międzynarodowe, na numery zaczynające się od prefiksu +33, jako połączenia w ramach strefy 1A i nie pobierała za nie dodatkowych opłat. Od dnia 24. grudnia 2015 r. połączenia, które wcześniej były uznawane za wykonywane do Francji, zostały zakwalifikowane jako połączenia satelitarne G. S., wskutek czego zostały za nie naliczone opłaty (wydruki billingów, k. 39-87, 95-138, zeznania świadka S. K., k. 247-248).

Firma (...) Ltd jest operatorem satelitarnym. W dyspozycji G. pozostaje następująca numeracja: (...), (...), (...), (...), (...) o (...) (wydruk ze strony internetowej, k. 182-185).

W dniu 28. grudnia 2015 r. spółka (...) -mobile wystawiła na rachunek spółki (...) -medica fakturę VAT nr (...) na kwotę 5.599,33 zł, tytułem świadczonych usług telekomunikacyjnych w okresie rozliczeniowym: 28. listopada 2015 r. – 27. grudnia 2015 r., z terminem płatności do dnia 11. stycznia 2016 r. Na powyższą kwotę składały się m. in. opłaty za połączenia międzynarodowe w wysokości 3.965,18 zł (faktura VAT, k. 88, rozliczenie zbiorcze, k. 88v.-91v.).

W dniu 31. grudnia 2015 r. spółka (...) -medica złożyła reklamację do faktury nr (...). Abonent wskazał, iż od dnia 24. grudnia 2015 r. operator zaczął błędnie naliczać opłaty za połączenia, które do tej pory były wliczone w abonament, w związku z tym, że w miejsce klasyfikacji kierunku do którego wykonywane były połączenia zamiast Francja – pojawiło się: G. S., wskutek czego zostały naliczone wysokie opłaty. Spółka (...) -medica wskazała, że sieć G. S. jest operatorem do realizacji połączeń satelitarnych, ale numery tej sieci zaczynają się od cyfr +881, zaś połączenia na numery za które zostały naliczone opłaty, np. + (...), były realizowane przez francuskiego operatora komórkowego o bardzo podobnej nazwie – G. S. (...) z siedzibą w P.. Abonent poinformował, iż w związku z otrzymaną od pracownika Operatora informacją o tym, że zostanie zablokowana możliwość wykonywania połączeń na powyższe numery, spółka (...) -medica wstrzymała wykonywanie tych połączeń, co jednak bardzo utrudnia jej prowadzenie działalności gospodarczej. Abonent zwrócił się z prośbą o wyjaśnienie nieprawidłowości i możliwość wykonywania tych połączeń bezpłatnie (reklamacja, k. 94, zeznania świadka S. K., k. 247-248).

W odpowiedzi na powyższe, spółka (...) -mobile nie uznała reklamacji, wskazując, że koszty zostały naliczone prawidłowo. Wyjaśniła, że do grudnia 2015 r. występował błąd polegający na niepoprawnej taryfikacji połączeń z siecią satelitarną G. S.. W związku z tym, że sieć ta korzysta z numeracji francuskiej była traktowana jako zwykły kierunek unijny. Operator poinformował, iż zostało to poprawione i teraz połączenia wykonywane za pośrednictwem tej sieci są taryfikowane według taryfy dla sieci satelitarnych, co spowodowało wyższe koszty na rachunku szczegółowym (korespondencja e-mail, k. 92-93).

W dniu 28. stycznia 2016 r. spółka (...) -mobile wystawiła na rachunek spółki (...) -medica fakturę VAT nr (...) na kwotę 11.230,97 zł, tytułem świadczonych usług telekomunikacyjnych w okresie rozliczeniowym: 28. grudnia 2015 r. – 27. stycznia 2016 r., z terminem płatności do dnia 11. lutego 2016 r. Na powyższą kwotę składały się m. in. opłaty za połączenia międzynarodowe w wysokości 8.730,87 zł (faktura VAT, k. 139, rozliczenie zbiorcze, k. 139v.-142v.).

W dniu 9. lutego 2016 r. spółka (...) -medica złożyła reklamację do faktury nr (...), wskazując na błąd w naliczaniu opłat za połączenia międzynarodowe. Ponownie wskazała, że połączenia z numerem kierunkowym +33 zostały nieprawidłowo zakwalifikowane jako połączenia do (...), a powinny być zakwalifikowane jako połączenia do Francji, które to połączenia, zgodnie z wybranym abonamentem powinny być realizowane bezpłatnie (reklamacja, k. 143).

W odpowiedzi na powyższe, spółka (...) -mobile nie uznała reklamacji, wskazując, że koszty zostały naliczone prawidłowo. Operator ponownie poinformował, że wcześniej występował błąd polegający na niepoprawnej taryfikacji

połączeń z siecią satelitarną G. S.. W związku z tym, że sieć ta korzysta z numeracji francuskiej była traktowana jako zwykły kierunek unijny, natomiast teraz połączenia wykonywane za pośrednictwem tej sieci są taryfikowane według taryfy dla sieci satelitarnych. Jednocześnie poinformowano, że wskutek powyższego błędu na rachunek Abonenta powinny zostać wystawione faktury dociążające, jednakże nie została podjęta decyzja biznesowa o ich zleceniu (korespondencja e-mail, k. 144-144v.).

Pismem z dnia 24. stycznia 2016 r. spółka (...) -mobile wezwała spółkę (...) -medica do zapłaty kwoty 4.805,71 zł, tytułem nieopłaconych częściowo faktur VAT nr: (...) (do zapłaty 0,46 zł), (...) (do zapłaty 7,44 zł) i (...) (do zapłaty 4.797,81 zł), w terminie 5 dni. Jednocześnie spółka (...) -mobile poinformowała, że brak wpłaty w podanym terminie uprawnia Operatora do zawieszenia świadczenie wszelkich usług objętych umową (wezwanie do zapłaty, k. 145).

Spółka (...) -medica uregulowała wszelkie należności wynikające z faktur VAT nr: (...) oraz (...) (okoliczności bezsporne).

Stan faktyczny opisany powyżej był w części bezsporny między stronami niniejszego postępowania. Podstawę ustaleń stanowiły zatem twierdzenia strony powodowej niezakwestionowane albo wprost przyznane przez pozwanego, a zatem dotyczące faktów bezspornych.

Przedstawiony powyżej stan faktyczny Sąd ustalił ponadto na podstawie powołanych przy odpowiednich partiach ustaleń dowodów: dokumentów prywatnych. Na poparcie swoich twierdzeń strony przedstawiły wymienione wyżej kserokopie i wydruki dokumentów, które Sąd uczynił podstawą dokonanych ustaleń we wskazanym wyżej zakresie. Strony nie kwestionowały wiarygodności załączonych do pism procesowych odpisów dokumentów prywatnych, Sąd zaś nie znalazł jakichkolwiek podstaw, by czynić to z urzędu.

Sąd oparł się również na dowodzie z zeznań świadka S. K.. Zeznaniom świadka nie można było odmówić wiarygodności, bowiem ich treść była spójna i pozbawiona sprzeczności. Nadto znajdowały one odzwierciedlenie w treści dokumentów znajdujących się w aktach sprawy. Świadek nie pamiętał szczegółowych okoliczności dotyczących przebiegu postępowań reklamacyjnych zainicjowanych przez E-Mocja sp. zo.o. u pozwanego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W rozpoznawanej sprawie powód domagał się zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kwoty 15.616,14 zł tytułem zwrotu nienależnego świadczenia.

Należy podkreślić, iż między stronami bezsporne były fakty: zawarcia umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz ich treści oraz uiszczenia przez powoda na rzecz pozwanego kwoty 15.616,14 zł. Pozwany kwestionował natomiast podstawę żądania zwrotu tej kwoty, jak i jego zasadność. Wskazał, iż w niniejszej sprawie nie mamy do czynienia z nienależnym świadczeniem, gdyż nie zaistniała przesłanka w postaci braku podstawy prawnej świadczenia, bowiem dokonana przez powoda zapłata była pozwanemu należna jako ekwiwalent świadczonych przezeń na rzecz powoda usług telekomunikacyjnych, na podstawie zawartej przez strony umowy.

W sprawie, przedmiotem której jest nienależne świadczenie, powinnością strony powodowej, która powołuje się na uzyskanie świadczenia przez drugą stronę bez podstawy prawnej było wykazanie, że nie była w ogóle zobowiązana lub nie była zobowiązana względem osoby, której świadczyła, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia (art. 410 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 405 k.c.), a jednocześnie, wobec treści art. 411 pkt 1 k.c., że nie zachodzi przeszkoda do żądania zwrotu świadczenia.

Podstawę prawną powództwa w niniejszej sprawie stanowi zatem art. 410 i nast. k.c., jako że świadczenie nienależne, jest szczególnym przypadkiem bezpodstawnego wzbogacenia, a w związku z tym, stosuje się do niego przepisy art. 405-409 k.c. Nienależne świadczenie odróżnia się od pozostałych przypadków bezpodstawnego wzbogacenia źródłem

powstania, bowiem do zaistnienia tego zobowiązania dochodzi w wyniku spełnienia świadczenia przez zubożonego a nie poprzez jakiegokolwiek inne przesunięcia majątkowe, niebędące świadczeniem (jak w pozostałych wypadkach bezpodstawnego wzbogacenia) a obecnie zachodzi brak podstawy prawnej do świadczenia. Brak podstawy prawnej oznacza brak *causa* świadczenia lub jej wadliwość.

Z przepisu art. 405 k.c. wynika generalny obowiązek zwrotu korzyści majątkowej, która bez podstawy prawnej została uzyskana kosztem innej osoby. Świadczenie nienależne stanowi zaś najważniejszą kategorię bezpodstawnych przesunięć majątkowych. Ustawodawca w art. 410 k.c. wyszczególnił cztery sytuacje, rodzące roszczenie o zwrot świadczenia nienależnego, tzw. kondykcje (*condictiones*). Zgodnie z treścią art. 410 § 1 k.c. świadczenie jest nienależne jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany (jak w niniejszej sprawie twierdził powód) lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył (*condictio indebiti*), albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła (*condictio causa finita*) lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty (*condictio ob causam datorum*), albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia (*condictio sine causa*). Brak podstawy świadczenia zachodzi, gdy świadczenie zostaje spełnione w zamiarze wykonania zobowiązania, które nie istnieje, ale świadczący musi błędnie mniemać, że takie zobowiązanie istnieje.

Świadczenie nienależne jest szczególnym rodzajem bezpodstawnego wzbogacenia. Spełnienie świadczenia przez zubożonego staje się w tej sytuacji, przy jednoczesnym braku podstawy prawnej, źródłem powstania bezpodstawnego wzbogacenia. Brak podstawy prawnej oznacza tu brak *causa* świadczenia. Odbiorca takiego świadczenia obowiązany jest do jego zwrotu, jeśli w dacie spełnienia tego świadczenia nie istniał ważny stosunek obligacyjny. Jednakże dla uznania, że doszło do powstania nienależnego świadczenia z tego tytułu wymagane jest zaistnienie trzech przesłanek, które zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, wynikającym z przepisu art. 6 k.c. oraz stanowiącego jego odpowiednik procesowy art. 232 k.p.c. winien udowodnić powód. Na powyższe przesłanki składa się: spełnienie świadczenia, nieistnienie zobowiązania w chwili spełnienia świadczenia oraz błędne mniemanie świadczącego o istnieniu zobowiązania.

Jeśli chodzi o pierwszą przesłankę, to wskazać należy, że między stronami nie był sporny fakt spełnienia świadczenia przez powoda na rzecz pozwanego. Ostatnia zaś przesłanka w postaci przekonania świadczącego o istnieniu zobowiązania wpływa jedynie na ocenę możliwości żądania zwrotu uzyskanego w ten sposób nienależnego świadczenia na podstawie art. 411 k.c. W niniejszej sprawie powód wskazał, iż wiedział, że nie był zobowiązany do świadczenia, jednakże spełnienie go nastąpiło w celu uniknięcia negatywnych skutków wynikających z nieuregulowania należności w postaci zablokowania wszystkich numerów telefonów, które były mu niezbędne do prowadzenia działalności gospodarczej. Przede wszystkim jednak dla oceny powstania nienależnego świadczenia istotne znaczenie ma wykazanie przez powoda braku zobowiązania, na podstawie którego spełnił świadczenie na rzecz pozwanego. W ocenie Sądu powód nie sprostował ciężarowi na nim obowiązkowi i nie wykazał, że dokonana zapłata nastąpiła bez podstawy prawnej.

W ocenie Sądu za słuszne uznać należy stanowisko pozwanego wyrażone w sprzeciwie od nakazu zapłaty, iż podstawą prawną spełnionego przez powoda świadczenia były zawarte z pozwanym w dniu 25. września 2014 r. umowy oraz zapisy Warunków Oferty Promocyjnej „Witamy: (...) i (...) na 24 Miesiące”, w ramach taryfy (...) oraz Warunki Oferty Promocyjnej „Minuty i SMS w UE”, a także Cennik Usług (...) dla Taryf (...), które stanowiły integralną część zawartych przez strony umów.

Łączące strony umowy miały charakter umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych i zostały zawarte na podstawie przepisów ustawy z dnia 16 lipca 2004r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. 2016, poz. 1489 tj.). Zgodnie z art. 56 ust. 1 powyższej ustawy, świadczenie usług telekomunikacyjnych odbywa się na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawiera się w formie pisemnej lub elektronicznej za pomocą formularza udostępnionego na stronie internetowej dostawcy usług. Wymóg formy pisemnej lub elektronicznej nie dotyczy umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawieranej przez dokonanie czynności faktycznych obejmujących w szczególności umowy o świadczenie usług przedpłaconych świadczonych w publicznej sieci telekomunikacyjnej, publicznie dostępnych usług telefonicznych świadczonych za pomocą aparatu

publicznego lub przez wybranie numeru dostępu do sieci dostawcy usług (ust. 2). Umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych ma charakter odpłatny, co oznacza, że w zamian za czynności operatora, abonent (tu pozwany) zobowiązany jest do zapłaty wynagrodzenia.

Należy wskazać, iż poza sporem był sam fakt zawarcia umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Strona powodowa zakwestionowała jednakże istnienie zobowiązania w stosunku do pozwanej z tego tytułu w zakresie naliczonych opłat za połączenia wykonane do Francji.

Powyższe umowy zostały zawarte na podstawie Warunków Oferty Promocyjnej „Witamy: (...) i (...) na 24 Miesiące”, w ramach taryfy (...). Warunki powyższej oferty przewidywały nielimitowane połączenia do Unii Europejskiej, co w niniejszej sprawie nie było sporne. Szczegółowe zasady świadczenia tych usług zostały jednakże opisane w dalszych punktach oferty oraz dokumentach, które stanowiły załącznik do kontraktu głównego, m. in. w dokumencie: Warunki Oferty Promocyjnej „Minuty i SMS w UE”. Zgodnie z Warunkami Oferty Promocyjnej „Minuty i SMS w UE”, usługi roamingowe w ramach pakietu obowiązywały w strefie roamingowej 1A, obejmującej m. in. Francję. Tak samo usługi międzynarodowe w ramach pakietu, dla Abonentów taryf (...) i (...), obowiązywały przy połączeniach głosowych, m. in. do Francji. Dla taryfy (...) obowiązywał odrębny cennik – Cennik Usług (...) dla Taryf (...). Według cennika usługi międzynarodowe zostały podzielone na cztery strefy. W ramach taryfy (...) dla strefy międzynarodowej 1A, obejmującej kraje Unii Europejskiej oraz wybrane kraje i terytoria, każda rozpoczęta minuta połączenia wynosiła 1,59 zł netto. Z kolei dla strefy międzynarodowej 4, obejmującej sieci satelitarne, koszt każdej rozpoczętej minuty wynosił 8,80 zł netto.

Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, połączenia, które wykonywał powód, zaczynające się na numer: + (...), były wykonywane za pośrednictwem sieci satelitarnej G. S. (powód okoliczności tej nie kwestionował, powołując się wyłącznie na samowolną zmianę sposobu taryfikowania połączeń przez pozwanego). Połączenia takie natomiast, według przyjętego w umowie systemu, kwalifikowały się do strefy międzynarodowej 4, dla której obowiązywał inny cennik niż przy połączeniach międzynarodowych na sieci komórkowe. Według cennika powoda koszt każdej rozpoczętej minuty wynosił 8,80 zł netto.

W tym miejscu wymaga zaznaczenia, iż, jak wynika z korespondencji stron prowadzonej podczas postępowania reklamacyjnego, rozpoczęcie naliczania opłat za te połączenia, wynikało wyłącznie z omyłki pozwanego, który wcześniej kwalifikował takie połączenia jako międzynarodowe, wykonywane do krajów Unii Europejskiej, na sieci komórkowe. Tym samym rozpoczęcie w grudniu 2015 roku taryfikowania tych połączeń, według cennika dla strefy międzynarodowej 4, nie wynikało z wprowadzenia samowolnie przez pozwanego jakichkolwiek zmian w umowie łączącej strony, a wyłącznie z naprawienia błędu pozwanego przez właściwe zakwalifikowanie tych połączeń, co automatycznie spowodowało inne ich taryfikowanie, ale nadal w ramach łączących strony umów.

Tym samym, w ocenie Sądu, na podstawie zapisów umowy istniała podstawa prawna do dokonania przez powoda zapłaty na rzecz pozwanego wynagrodzenia z tytułu świadczonych usług telekomunikacyjnych, w tym usług roamingowych i międzynarodowych wykonywanych za pośrednictwem sieci satelitarnych.

Ubocznie wskazać wyłącznie należy, iż strona pozwana nie była obowiązana do informowania powoda o możliwości naliczania opłat wykonywanych za pośrednictwem operatora sieci satelitarnej – G. S.. Wbrew twierdzeniom strony powodowej taki obowiązek nie wynika z przedłożonego wydruku ze strony internetowej tego operatora. Strona pozwana nie była także obowiązana do informowania powoda o rozpoczęciu naliczania opłat za połączenia wykonywane na numery telefonów rozpoczynające się od prefiksu + (...). Należy zaznaczyć, że pozwany nie był obowiązany do monitorowania ruchu połączeń wychodzących za pośrednictwem urządzeń powoda oraz podejmowania jakichkolwiek działań w przypadku odnotowania zwiększonych kosztów w związku z korzystaniem przez powoda ze świadczonych usług telekomunikacyjnych. Niemniej jednak strona pozwana podjęła działania celem zminimalizowania kosztów poniesionych przez powoda. Pozwany, po zaobserwowaniu zwiększonych kosztów połączeń telefonicznych, skontaktował się z powodem, celem wyjaśnienia wzrostu kosztów i możliwości zablokowania

takich połączeń. Nie można zatem w niniejszym przypadku mówić, iż po stronie pozwanej nastąpił brak należytej staranności.

Dodatkowo wskazać należy, że w okolicznościach niniejszej sprawy nie jest uzasadnione czynienie jakichkolwiek analogii do sposobu rozpatrzenia przez pozwanego reklamacji składanych przez inny podmiot, tj. (...) sp. z o.o. W pierwszej kolejności wskazać należy, że materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie nie obejmuje samych dokumentów reklamacyjnych. Natomiast wiedza świadka S. K. w zakresie treści reklamacji, zakresu numeracji, którego one dotyczyły, oraz przyczyn uznania ich przez pozwanego za zasadne, była fragmentaryczna i nie pozwalała na dokonanie ustaleń istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Mając na względzie powyższe, wobec nie wykazania przez powoda przesłanek z art. 410 k.c., powodowi nie należy się zwrot spełnionego świadczenia, w związku z tym powództwo należało oddalić.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie 2 wyroku, na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Powód przegrał sprawę w całości. Na koszty procesu poniesione przez pozwanego, tj. kwotę 3.617 zł, składa się wynagrodzenie pełnomocnika ustalone na kwotę 3.600 zł na podstawie § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22. października 2015 r., w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015, poz. 1800) wraz z kwotą 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Mając na uwadze wszystkie, przytoczone wyżej okoliczności, Sąd na podstawie powołanych w uzasadnieniu przepisów orzekł jak w wyroku.

SSR Aleksandra Zielińska – Ośko

Zarządzenie: odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.